Recensie: Mamma Mia! ****1/2

Novello Theatre Londen
maandag 9 oktober 2017

foto © Brinkhoff and Mogenburg

Recensie:
Mamma Mia!, de hitmusical met songs van ABBA is ondertussen aan zijn negentiende jaar bezig in Londen en heeft er al meer dan 7000 voorstellingen op zitten. Op 17 december 2015 werd die 7000ste voorstelling trouwens gespeeld. Sinds 2012 staat Mamma Mia! in het Novello Theater geprogrammeerd. Wereldwijd gingen al 60 miljoen mensen naar het verhaal rond Donna (gespeeld door Sara Poyzer) en haar dochter Sophie kijken, goed voor 50 verschillende producties in 16 verschillende talen. In Londen zijn er maar liefst 3120 kledij items nodig, waarvan 121 bh's. Wat een musical op de West End zo speciaal maakt, is dat het niveau dermate hoog is, dat wanneer je op een maandagavond leden van het ensemble een hoofd- of bijrol ziet spelen, het lijkt alsof ze nooit anders gedaan hebben. Om maar te zeggen dat we danig onder de indruk waren van de prestaties die Madeleine Leslay als Sophie en Natasha O'Brien als Tanya neerzetten.

Leslay leerde het vak aan de Bristol Old Vic Theatre School en The Royal Academy of Music. Mamma Mia! is overigens haar West End debuut. En dat proef je al bij de start wanneer Sophie samen met haar vriendinnen Ali (Tabitha Camburn) en Lisa (Harriet Bunton) die haar bruidsmeisjes zullen worden – ze staat immers op trouwen met Sky – voorleest uit het dagboek van haar moeder die er in haar jeugdjaren meerdere vriendjes op nahield. Vooral de 'dot dot dot'-passages zijn erg grappig en suggereren dat haar moeder Donna seks had met verschillende mannen. Het was dan ook de flower powerperiode komen we later te weten. Tijdens die scène en het nummer 'Honey, honey' druipt het spelplezier er af tussen de drie actrices: Tabitha Camburn, Harriet Bunton en Madeleine Leslay. Die laatste, op blote voeten, zien we gewoon genieten van het moment en plezier uitstralen wat perfect past bij dit luchtig en zomers liefdesverhaal.
Enkele maanden voor haar huwelijk komt Sophie tot de vaststelling dat er drie mannen in aanmerking komen om haar vader te zijn: de architect Sam die het ontwerp van de taverne die Donna runt nog getekend heeft (gespeeld en gezongen door een uitmuntende Richard Trinder), de schrijver Bill (Dugald Bruce-Lockhart) of de wat saaie bankier Harry (Alasdair Harvey) die in zijn jonge jaren een headbanger was. Sophie nodigt de drie zonder medeweten van haar moeder uit op haar trouwfeest om zo te weten te komen wie van de drie haar vader is. Donna laat dan weer haar oude vriendinnen overkomen waarmee ze ooit de eerste girl powergroep vormde: de zorgeloze en ongehuwde Rosie (Jacqueline Braun) en de rijke Tanya die al drie scheidingen achter de kiezen heeft (Natasha O'Brien). Iedereen wordt op het eiland geconfronteerd met nostalgische gevoelens, met zijn of haar jeugd en levensmotto's van destijds zoals die heerlijke 'Marriage is an institution for people who belong in an institution' die Tanya laat optekenen.

Dit artikel en zijn foto zijn auteursrechtelijk beschermd.
Herdistributie zonder schriftelijk akkoord is verboden.
This article and its picture are copyrighted.
No redistribution allowed.

Erg sterk is O'Brien in haar mimiek wanneer ze over the top aantoont dat haar personage plastische chirurgie ondergaan heeft. Vocaal mag ze in 'Does your mother know' haar kunnen tonen en de vrouw spelen die wel houdt van een groen blaadje. De stemmen van de drie mannen blenden ook perfect met die van Madeleine Leslay merken we in een fraai 'Thank you for the music' terwijl Richard Trinder zijn rol als Sam ziet groeien tijdens het tweede bedrijf waarin ie onder andere 'SOS' met Sara Poyzer en 'Knowing me, knowing you' solo brengt. Het meest Grieks van al klinkt wellicht de start van 'One of us' terwijl Poyzer dé vocale uithaal van de voorstelling moeiteloos voor haar rekening neemt op het einde van 'The winner takes it all'. Maar dé ABBA-hit die wellicht het mooiste arrangement meegekregen heeft in deze musical is met stip 'The name of the game' tussen Madeleine Leslay en Dugald Bruce-Lockhart, met gitaren, sterke meerstemmige backing vocals die 'tudu' zingen en koperblazers die accenten leggen. Een pareltje is het.

Mamma Mia! stuurt de toeschouwers naar huis met drie hits op een rij nadat de cast heeft komen buigen: Mamma Mia!, Dancing Queen én Waterloo. Daarmee onderstreept het zijn ongedwongen sfeer waarbij de musical ook deels de draak steekt met ABBA zelf, denken we maar aan de retro pakjes die we te zien krijgen, of het moment waarbij Donna, Tanya en Rosie 'Dancing Queen' zingen met een haarborstel, haardroger en dildo in de hand. Pretentieloos entertainment levert deze feel good musical Mamma Mia! dus af. Meer hoeft dat soms echt niet te zijn op een maandagavond.

< Bert Hertogs >

Dit artikel en zijn foto zijn auteursrechtelijk beschermd.
Herdistributie zonder schriftelijk akkoord is verboden.
This article and its picture are copyrighted.
No redistribution allowed.